

РЕШЕНИЕ

№ 3915

гр. София, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Цветомира П. Кордоловска
Дачева
Наталия П. Лаловска

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Цветомира П. Кордоловска Дачева Въззивно гражданско дело № 20221100502157 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258-273 от ГПК.

С решение № 454 от 25.01.2022 по гр. д. № 20211110138651 по описа за 2021 година на СРС, ГО, 141 състав са **отхвърлени** като неоснователни предявените от **И. А. А. - А.**, ЕГН *********, с адрес: гр. София, ж.к. „*****“, срещу **Висшия съдебен съвет, Булстат: *******, с адрес: гр. София, ул. „*****“, искове с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 КТ за отмяна на уволнението на ищеца от *длъжността „Главен експерт – юрист“ в отдел ЕИСС, Дирекция Информационни технологии и съдебна статистика при ответника ВСС*, извършено със Заповед № ВСС - 9780/21.06.2021 г. на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ поради „съкращаване на щата“; за възстановяване на ищеца на предишната работа и за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 16 872 лв., представляваща обезщетение за оставането му без работа поради незаконно уволнение за времето от 21.06.2021 г. до 21.12.2021 г. като неоснователни. Със същото решение И. А. А. – А. е осъдена да заплати на Висшия съдебен съвет, Булстат:

*****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата в размер на 360 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство пред СРС.

Недоволен от постановеното решение, с което исковете с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 КТ са отхвърлени, е останала ищцата **И. А. А. - А.**, която в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК го обжалва с въззивна жалба от 27.01.2022 г. с оплаквания за необоснованост, незаконосъобразност и нарушение на материалния и процесуалния закон при постановяването му. По-конкретно поддържа, че в случая не е налице фактическия състав на чл. 328, ал.1, т.2, пр.2 от КТ и реално съкращаване на щата няма. Излага, че Главният секретар не е компетентен да извърши съкращението на щата, а това е в компетентността на Пленума на ВСС. Твърди, че работодателят не е извършил подбор, какъвто в случая бил задължителен. Сочи, че е налице и хипотезата на чл. 333 от КТ, която закрила работодателят не е съобразил. Искането към въззивната инстанция е да отмени обжалваното решение и уважи предявените искове. Претендира сторените пред първоинстанционния съд разноски.

След изтичане на срока по чл. 259, ал. 1 ГПК е постъпило и допълнение към въззивна жалба от 31.03.2022 г.

Въззиваемата страна - Висшия съдебен съвет, чрез юрисконсулт Д.Г., оспорва въззивната жалба по съображения изложени в депозирания по реда на чл. 263, ал. 1 от ГПК писмен отговор от 21.02.2022 г.

По делото е постъпил и отговор от ВСС от 22.11.2022 г. по допълнението към въззивната жалба, с което същото се оспорва, като се излага, че наведените от въззивника с допълнението доводи не следва да бъдат разглеждани, поради настъпила *преклузия*, а евентуално развива подробни съображения, че са неоснователни. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбата, обсъди събраните доказателства, приема следното от фактическа и правна страна:

Според уредените в чл. 269 от ГПК правомощия на въззивния съд той се произнася служебно по валидността на цялото решение, а по допустимостта – в обжалваната му част. Следователно относно

проверката на правилността на обжалваното решение въззивният съд е ограничен от посоченото в жалбата. В случая във връзка с наведените в жалбата оплаквания съдът във въззивното решение дължи произнасяне по спорния въпрос – законосъобразно ли е упражнил работодателят потестативното си право за едностранно прекратяване на трудовото правоотношение за заеманата от ищца длъжност по реда на чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ, респ. осъществен ли е фактическият състав на чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ.

Обжалваното решение е издадено от надлежен съдебен състав на Софийски районен съд в рамките на предоставената му от закона правораздавателна власт и компетентност, поради което същото е валидно. Предвид изискванията на процесуалния закон за служебната проверка на постановеното решение в обжалваната му част съдът счита, че не се установяват нарушения на съдопроизводствените правила във връзка със съществуване и упражняване правото на иск, поради което първоинстанционното съдебно решение е допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя изцяло мотивите на обжалваното решение, поради което на основание чл. 272 ГПК препраща към мотивите на СРС.

При съвкупна преценка на събраните по делото доказателства се установява, че ищцата е била назначена на работа в АВСС на 11.03.2020 г. на длъжност „Главен експерт – юрисконсулт“ в Дирекция „Правна“, отдел „Дисциплинарни производства“, което се установява и от представеното пред въззивния съд Споразумение № ВСС – 2814 от 06.03.2020 г. На 19.03.2021 г. е подписано Допълнително споразумение № ВСС – 5467/19.03.2021 г., по силата на което ищцата е преназначена и е започнала работа в отдел „ЕИСС“ на длъжност „Главен експерт – юрист“. Следователно се установява, че между ищцата и ВСС е съществувало валидно безсрочно трудово правоотношение, по което ищцата е изпълнявала длъжността „Главен експерт – юрист“ в отдел „ЕИСС“, което е прекратено едностранно от работодателя на основание чл.328, ал. 1, т. 2 от КТ – съкращаване на щата, със **Заповед № ВСС-9780/21.06.2021 г., считано от датата ѝ на получаване - 21.06.2021 г.** Представена е и Заповед № ВСС- 9819/21.06.2021 г. за поправка на Заповед № ВСС-9780/21.06.2021 г. в частта относно дължимото на ищцата обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

Уволнението поради съкращаване на щата винаги е резултат от осъществяването на един сложен фактически състав, състоящ се от два елемента, а именно – 1) вземане на решение за преустановяване на определени трудови функции и 2) прекратяване на трудовите отношения с лицата, заемащи тези длъжности, като уволнението следва да е извършено от органа, който има право да го извърши. Съкращаване на щата по смисъла на чл. 328, ал. 1, т. 2, предл.2 КТ означава премахване, считано от един определен момент за в бъдеще на отделни бройки (длъжности) от утвърдения общ брой на работниците и служителите в предприятието, поради преустановяване на съответстващите на тези длъжности трудови функции. Именно поради преустановяване на трудовите функции запазването на трудовия договор е невъзможно и законодателят е предвидил неговото прекратяване на посоченото безвиновно основание. За законосъобразността на уволнението на това основание е необходимо съкращаването в щата 1) да е реално, т. е. съответната функция действително да се премахва, а не само да се променя наименованието на съответстващата ѝ длъжност при запазване на характера на извършената работа; 2) да е налице към момента на уволнението; 3) да е извършено по съответния ред и от органа, който има право да извършва такива промени.

В тежест на ответника е да установи при условията на пълно и главно доказване, че работодателят законосъобразно е упражнил **потестативното си право за едностранно прекратяване на трудовото правоотношение за заеманата от ищеца длъжност по реда на чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ, респ. че при процесното уволнение е осъществен фактическият състав на чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ.**

Основанието за уволнение по чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ в хипотезата „съкращаване на щата” се преценява винаги с оглед заеманата от уволнения работник или служител конкретна трудова функция. Съгласно решение № 278 от 18.04.2006г. III г.о. ВКС, споделено и в решение № 75/27.03.2012 г. по гр.д.№ 924/2011 г. на ВКС, КГ, III ГО, това основание е приложимо само когато съкращаването на щата е реално – т.е. когато не само е премахната длъжността като щатна бройка, но и когато **трудова** **функция** **е престанала да съществува** като съществено съдържание на отделна длъжност. Когато част от трудовите задължения на премахнатата длъжност са запазени в новосъздадена длъжност, но са комбинирани с нови съществени за

тази длъжност трудови задължения, които предполагат и нови различни квалификационни изисквания за заемането ѝ, съкращаването на щата също е реално. Съкращаване на щата е налице и при запазване или даже увеличаване на бройки по щатното разписание, когато се съкращават определени длъжности и същевременно се създават нови не само по наименование, но и по същност на извършваната работа. По въпроса налице ли е съкращаване на щата в случай на закриване на заеманата длъжност и създаване на нейно място на нова, в трудовите функции на която са включени част от трудовите функции на закритата длъжност, но са предвидени и съществени нови трудови функции, е даден положителен отговор и с постановеното по реда на [чл. 290 ГПК](#) решение № 154 от 27.04.2011г. по гр.д. № 1279/2010г. III г.о.

С обжалваното решение СРС, е отхвърлил обективно съединените искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от КТ, във връзка с [чл. 225, ал. 1 КТ](#), като е приел, че прекратяването на трудовото правоотношение на соченото в заповедта основание е законосъобразно, тъй като е налице реално съкращаване на щата. Настоящият въззивен състав споделя извода на първостепенния съд, като възприема и даденото разрешение в постановено по реда на [чл.290 ГПК](#) Решение № 498 от 13.01.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1561/2010 г., IV г. о., в което е прието, че реално съкращаване на щатна бройка за определена длъжност е налице не само при отпадане на трудовите ѝ функции, но и когато част от тях се запазват и преминават към друга длъжност или трудовите функции изцяло се разпределят между други длъжности.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни въведените във въззивната жалба възражения за липса на компетентност на главния секретар да извърши съкращението на щата.

Съгласно [чл. 64, ал. 4 ПОДВССНА](#) функциите на работодател на служителите в администрацията на ВСС се изпълняват от Главния секретар. В [чл. 30, ал. 2, т. 9 ЗСВ](#) е предвидено, че Пленумът на ВСС определя броя и структурата на администрацията на ВСС и на Националния институт на правосъдието. Съгласно, [чл. 341, ал. 3 ЗСВ](#) за съдебните служители в администрацията на ВСС Пленумът издава класификатор на длъжностите, в който се определят наименованията и

другите изисквания за заемане на съответната длъжност, като определя броя им за съответните звена, а съгласно чл. 342 ЗСВ по предложение на колегиите, Пленумът на ВСС приема правилници на администрацията на съответните органи на съдебната власт, с които се определят звената на администрацията, функционалните им характеристики, организацията на работата в администрацията на органите на съдебната власт, длъжностното разписание, типовите длъжностни характеристики на съдебните служители и условията за несъвместимост за заемане на длъжността.

В случая с Решение по т. 53 от протокол № 29 от 22.11.2018 г. пленумът на ВСС е определил структурата и броя на администрацията на ВСС, като с решение по т. 3.1. от протокол № 4 от 21.02.2019 г. пленумът е променил и допълнил структурата на администрацията, като в дирекция „ИТСС“ се създава отдел „ЕИСС“ с численост от 5 щатни бройки.

С решение на Пленума на ВСС, обективизирано в протокол № 8 от 13.05.2021 г. се утвърждава класификатор на длъжностите в АВСС, в сила от 01.04.2021 г.

Следователно в случая **броят и структурата на администрацията на ВСС е определена от компетентния за това орган - Пленума на ВСС,** съобразно изискванията на чл. 30, ал. 2, т. 9 ЗСВ.

Съгласно **чл.355, ал. 5 ЗСВ Главният секретар назначава и освобождава служителите в администрацията на ВСС,** осъществява ръководство по отношение на човешките ресурси в АВСС, осъществява методическо ръководство и контрол по отношение на съдебните администратори. Съгласно чл. 63 от ПОДВССНА структурата на дирекциите и длъжностните разписания на администрацията се определят със заповед на Главния секретар. При това положение настоящият съдебен състав намира, че Главният секретар в качеството си на ръководител на администрацията на ВСС, разполага с правомощия, в рамките на определената от ВСС щатна численост за АВСС, да осъществява общото организационно ръководство на администрацията, включително и като променя бройки в щатното разписание на администрацията на ВСС в едно административно звено за сметка на друго.

В случая със Заповед № ВСС - 8808/31.05.2021 г. на главния секретар

при ВСС, считано от 01.06.2021 г., е утвърдено ново длъжностно разписание, като в отдел „ЕИСС“, дирекция „ИТСС“ е съществувала една щатна бройка „главен експерт – юрист“, заемана от ищцата, като видно от рекапитулация към заповедта общите щатни бройки за администрацията на ВСС са били 168.

Със Заповед № ВСС - 8997/04.06.2021 г. Главният секретар е утвърдил и поименно разписание на длъжностите в администрацията на ВСС към 31.05.2021 г.

Със Заповед № ВСС - 9703/18.06.2021 г. на Главния секретар, *считано от 18.06.2021 г., е прието ново длъжностно разписание, като една щатна бройка „Главен експерт - юрист“ в отдел „ЕИСС“, дирекция „ИТСС“ се съкращава и се разкрива една щатна бройка „главен експерт – статистик“ в отдел „САОД“, дирекция „ИТСС“, а една щатна бройка „системен администратор“ в отдел „ИО“, дирекция „ИТСС“ се премества в отдел „САОД“, дирекция „ИТСС“.* От представената по делото рекапитулация към заповедта се установява, че числеността на администрацията на ВСС се запазва на 168 щатни бройки. От гореизложеното следва, че извършеното със Заповед № ВСС - 9703/18.06.2021 г. на Главния секретар, считано от 18.06.2021 г., приемане на ново щатно разписание е в рамките на неговите компетенции като Главен секретар на ВСС, както правилно е приел и първоинстанционният съд.

Настоящият въззивен състав споделя извода на СРС, че гореизложеното налага извода за **реално съкращаване на единствената щатна бройка „главен експерт - юрист“ в отдел „ЕИСС“, дирекция „ИТСС“ чрез преминаване на част от трудовите й функции към другите длъжности в отдел „ЕИСС“.** Ответникът е спазил законовият ред за това, като е променил длъжностното разписание със Заповед № ВСС - 9703/18.06.2021 г. на главния секретар на ВСС при съблюдаване броя и структурата на администрацията на ВСС, определена от Пленума на ВСС. А защо е взето такова решение за съкращаване на щата, правилно първостепенният съд е заключил, че е въпрос на целесъобразност и е свързан е оптимизиране на работния процес, поради което не подлежи на съдебен контрол.

От представената по делото длъжностна характеристика за длъжността „главен експерт - юрист“ в отдел „ЕИСС“ е видно, че

задълженията на ищцата са свързани с експертно юридическо подпомагане и обезпечаване дейността на единната информационна система на съдилищата и на отдела; изготвянето на правни становища, участването в разработването на правила, методологии, указания, методики и механизми, свързани с използването на единната информационна система на съдилищата; отговарянето за изпълнението на договора за разработване, внедряване и гаранционно обслужване на ЕИСС; вземане участие в работни групи и срещи; оказване експертна помощ от своята компетентност на потребителите на ЕИСС; участване в изпълнението на дейностите на отдел „ЕИСС“ и на дирекция „ИТСС“. Изискуемото за длъжността образование е висше юридическо, степен магистър и трудов стаж над 5 години.

Представени са и длъжностните характеристики за останалите 4 длъжности в отдел „ЕИСС“, дирекция „ИТСС“, а именно за длъжностите „началник - отдел ЕИСС“, „главен експерт - методологична помощ за ЕИСС“, „младши експерт - методологична помощ за ЕИСС“ и „главен експерт - системен архитект“.

Със заповед № ВСС - 9703/18.06.2021 г., Главният секретар на ВСС утвърждава **ново щатно разписание, при което длъжността на ищцата се съкращава, като се разкрива една щатна бройка за длъжността „главен експерт – статистик“** в отдел „САОД“, дирекция „ИТСС“, като е представена длъжностна характеристика и за тази длъжност.

При съпоставката на представените длъжностни характеристики се установява, че в по-съществената си част същите се различават значително. Различията в длъжностните характеристики за съществени, както по отношение на включените в тях трудови задължения, така и с оглед на изискванията за заемането им.

За длъжността „Главен експерт – юрист“ в отдел „ЕИСС“ се изисква образование от професионалното направление в областта на „Социални, стопански и правни науки“ - специалност „Право“, като основната цел на длъжността е юридическо обезпечаване дейността на отдел „ЕИСС“. Нужното образование за длъжността „Главен експерт – статистик“ е в сферата на „статистиката“, „приложна статистика“, „статистика и иконометрия“, „статистика и финансова иконометрия“, като основната задача на длъжността е аналитико-технологично съдействие. По делото няма

ангажирани доказателства ищцата да разполага с такова завършено образование, нито реално, докато е била служител в „ЕИСС“, задълженията ѝ като главен експерт – юрист да са включвали дейности в областта на статистиката, свързани с аналитико-технологично съдействие. Ищцата твърди, че има завършено образование „Финанси“, но не и такова в сферата на статистиката, но така или иначе доказателства за завършено образование „Финанси“ също не са ангажирани, но и събирането им би било и ирелевантно, доколкото ищцата нито твърди, нито доказва задълженията ѝ като „Главен експерт - юрист“ да са включвали и такива в областта на статистиката и реално да е осъществявала такива дейности, докато е била служител в „ЕИСС“. От значение в случая е, че длъжностните характеристики на съкратената и новооткритата длъжности се различават съществено, както по отношение на включените в тях трудови функции, така и с оглед на изискването за заемането им.

По отношение на длъжностните характеристики за останалите длъжности в отдел „ЕИСС“ - на „началник - отдел ЕИСС“, „главен експерт - методологична помощ за ЕИСС“, „младши експерт - методологична помощ за ЕИСС“ и „главен експерт - системен архитект“, въпреки че се установява известно припокриване в част от задълженията им с тези, включени в длъжностната характеристика на ищцата като „Главен експерт - юрист“, то следва да се отбележи, че в по-голямата си част трудовите функции на съответните длъжности осезаемо се различават, а в частите, в които се припокриват, са обусловени по-скоро от йерархичната поставеност на длъжностите в отдела. Правилно първоинстанционният съд е отбелязал, че длъжността „началник - отдел ЕИСС“ е ръководна, като нужното за нея образование е свързано с техническите науки, а трудовият стаж е не по-малко от 8 години, за сметка на съкратената длъжност „главен експерт – юрист“, която е експертна и преди всичко е била предназначена да улеснява дейността на „началник – отдел ЕИСС“, дори да го замества при необходимост. За длъжностите „главен експерт - методологична помощ за ЕИСС“ и „младши експерт - методологична помощ за ЕИСС“ се изисква образование от професионално направление в областта на „социални, стопански и правни науки“ или „технически науки“, а за длъжността „главен експерт - системен архитект“ образование в сферата на информатиката и компютърните науки или комуникационна и компютърна техника. Правилно в тази връзка

първостепенният съд е приел, че в настоящия случай е налице трансформация при реално съкращение на щата, тъй като *трудова функция на съкратената длъжност се прехвърля на друга длъжност със съществено различаваща се трудова функция*. В случая трудовата функция на ищцата е престанала да съществува като съществено съдържание на отделна длъжност. Тези изводи на съда не могат да се променят и при съблюдаване на цитираните във въззивната жалба доказателства, които се твърди да не са били съобразени от СРС - Докладна с вх. № ВСС-495/19 от 08.09.2021 г. на г-жа В.И. и г-жа Г.М. - членове на ВСС; Становище - предложение от В.П. с вх. № ВСС- 12965/14.09.2021г., във връзка с твърденията на ищцата, че трудовите функции на съкратената длъжност изобщо не са прехвърлени на системния архитект, а са прехвърлени на друг експерт - юрист от администрацията на ВСС. Цитираните документи не могат да бъдат кредитирани в смисъла, който ищцата им придава, тъй като същите биха представлявали писмени свидетелски показания, обсъждането на които е недопустимо по ГПК. По делото не са ангажирани гласни доказателства, чрез разпитите на посочените в цитираните документи лица, които да могат да бъдат съобразени от съда.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав приема, че е налице реално съкращаване на щата на заеманата от ищцата длъжност и същото не е фиктивно, противно на твърденията ѝ.

Възраженията на ищцата, че към момента на прекратяване на трудовия ѝ договор има свободни и незаети щатни бройки в Дирекция „ИТСС“, е ирелевантно. Доводът за незаконосъобразност на извършеното уволнение, поради това че на ищцата не ѝ е връчен актът, с който се извършва самото съкращение в щата, също е несъстоятелен. За работодателя не е налице нормативно предвидено задължение да предлага на ищцата работа в някоя от незаетите щатни бройки в други отдели и дирекции на АВСС, нито да ѝ връчва акта за съкращаване на щата на служителя нито в предхождащ уволнението момент, нито в последващ.

Досежно възражението, че работодателят не е извършил подбор по реда на чл. 329, ал. 1 от КТ, настоящата инстанция споделя извода на СРС, че в конкретния случай работодателят не е имал задължение да извърши подбор поради съкращаване на *единствената* щатна бройка за длъжността в отдел

„ЕИСС“. Със заповед № ВСС - 9703/18.06.2021 г. на Главния секретар, считано от 18.06.2021 г., е прието ново длъжностно разписание, като една щатна бройка „Главен експерт - юрист“ в отдел „ЕИСС“, дирекция „ИТСС“ се съкращава и се разкрива една щатна бройка „Главен експерт – статистик“ в отдел „САОД“. След съкращаване на длъжността на ищцата „Главен експерт - юрист“ в отдел „ЕИСС“ не е налична друга подобна длъжност в същия отдел. Както беше посочено по-горе не е налице прехвърляне на функции от съкратената към новосъздадената длъжност „главен експерт - статистик“ в отдел „САОД“, тъй като двете съществено се различават, а задълженията на останалите служители в отдел „ЕИСС“, макар и с известни прилики, в съществото си се различават осезаемо, като трудовата функция на ищцата е престанала да съществува като съществено съдържание на отделна длъжност, при което за работодателя не съществува задължение за извършване на подбор. Щатната бройка за длъжността на ищцата е единствена в отдела и е реално закрыта, а трудовите ѝ функции са разпределени между други длъжности в отдела, които извън новоразпределените имат и свои характерни трудови функции.

Във връзка с горното не е налице и твърдяното противоречие с **Тълкувателно решение 5 от 26.10.2021 г. на ОСГК на ВКС**, според което съкращаване в щата по смисъла на чл. 328 ал. 1, т. 2, пр. 2 от Кодекса на труда има, когато се заличават всички щатни бройки за определена длъжност или се намаляват част от тях. В мотивите на решението е прието, че при съкращаване на единствена щатна длъжност, прекратяването на трудовия договор с работника и служителя, който я заема, се предхожда от подбор **по преценка** на работодателя, в който смисъл са и дадените разяснения в Тълкувателно решение № 3 от 16.01.12г. по тълк. дело № 3/2011г.на ОСГК на ВКС. В случая се съкращава длъжност, която е една единствена в съответния отдел – „ЕИСС“, съответно подбор не следва да бъде извършен, тъй като работодателят няма задължение за подбор, когато премахва единствена щатна бройка или всички щатни бройки за една длъжност и не се е възползвал от правото си на подбор по чл. 329, ал.1 КТ. Налице е трансформация при реално съкращение на щата, тъй като трудовата функция на съкратената длъжност се прехвърля на други длъжности със съществено различаващи се трудови функции. Трудовата функция на ищцата е престанала да съществува като съществено съдържание на отделна длъжност. При това положение

работодателят няма задължение за подбор.

Доводът на ищцата, че видно от представените щатни разписания преди и след 18.06.2021 г. на длъжност „главен експерт – юрист“ има назначени повече от един служител и че отдел „ЕИСС“ в дирекция „ИТСС“ не била обособена самостоятелна структура, а част от цялата администрация на ВСС, и че в случая е следвало да бъде извършен подбор с лицата, заемащи тази длъжност в другите дирекции и отдели, е несъстоятелен. Видно от представената длъжностна характеристика на ищцата като „Главен експерт - юрист“ в „ЕИСС“ в Дирекция „ИТСС“ е, че трудовите функции, включени в нея, са изключително специфични за отдела и са насочени към подпомагане и обезпечаване дейността на ЕИСС и преди всичко длъжността е била предназначена да улеснява дейността на „началник – отдел ЕИСС“, дори да го замества при необходимост. В тази връзка не може да се приеме, че за работодателя е съществувало задължение да извърши подбор с другите лица, заемащи длъжността „главен експерт - юрист“ в останалите дирекции и отдели, доколкото дейността във всяка от тях е специфична. По делото не са представени длъжностни характеристики за длъжността „главен експерт - юрист“ в другите отдели и правни дирекции в АВСС, поради което не може да се приеме, че задълженията, включени в тях, са идентични с тези на „главен експерт – юрист“ в „ЕИСС“, съответно не може да се приеме, че за работодателя е съществувало задължение да извърши подбор между всички тях. Така или иначе от представената длъжностна характеристика на ищцата като „Главен експерт-юрист“ в отдел „ЕИСС“ се установява, че задълженията ѝ са изключително специфични, насочени към дейността на „ЕИСС“, и предвидените задължения са насочени преди всичко към улеснение на дейността на „началник – отдел ЕИСС“, поради което може да се заключи, че няма как да е идентична или да се доближава до задълженията, включени в длъжностната характеристика на главните експерти – юристи в другите отдели и дирекции в АВСС. При това положение правилно първостепенният съд е приел, че е неоснователно възражението на ищцата, че работодателят е следвало да извърши подбор в цялата структура на администрацията на ВСС, а не само в съответния отдел.

Ето защо в конкретния случай работодателят не е имал задължение за извършване на подбор по чл. 329 КТ, тъй като съкратената длъжност е единствена в отдела и е била изключително характерна и специфична за този

отдел.

Въззивният съд споделя и изведения от СРС извод, че в случая не е нарушена закрилата при уволнение по чл. 333 от КТ. Първо, както правилно е отбелязал и първоинстанционният съд, в исковата молба ищцата не е заявила конкретно основание, на базата на което същата счита, че се ползва от закрилата по чл. 333 КТ. *По делото е представена Декларация по чл. 333, ал. 1 КТ от 04.03.2020 г., попълнена от ищцата, в която същата е декларирала, че не страда от болестите, посочени в чл. 1 от Наредба №5/20.02.1987 г., като ищцата се задължила при промяна на обстоятелствата да информира писмено работодателя.* Доказателства за наличието на такова заболяване, така или иначе не са ангажирани по делото. Второ, едва в о.с.з. от 11.01.2022 г., проведено пред първоинстанционния съд, в хода по същество, за първи път ищцата /лично/ е заявила, че на 17.06.2021 г. е подала на ръка молба за ползване на платен годишен отпуск, като твърди от ответника да е издадена заповед, с която ѝ е било разрешено ползването на отпуска. Така заявеното основание, от една страна, се явява преклудирано, доколкото не е било заявено с исковата молба, а, от друга страна, в подкрепа на тези ѝ твърдения не са събрани доказателства по делото. Напротив от представените с молба-становище от 29.06.2022 г. от ответника доказателства пред въззивния съд – справка за отпуските на ищцата и писмо изх. № ВСС-14837/24.10.2022 г., се установява, че в личното досие на ищцата не се намира молба за ползване на платен годишен отпуск от 17.06.2021 г., съответно не е издавана заповед за разрешаването му. Неотносимо е представеното писмено доказателство – Служебна бележка изх. № 519/01.11.2022 г. от фондация „Асоциация Анимус“, в удостоверение на това, че ищцата се ползва от социална услуга във връзка с процедура по осиновяване на дете, тъй като основанието за ползване на платен годишен отпуск не е от значение при преценката за законосъобразност на извършеното уволнение при наведени доводи за нарушение на закрилата по чл. 333 от КТ, а релевантно е единствено установяването на факта на ползване на отпуска към момента на уволнението, каквото доказване не е проведено успешно от ищцата. При това положение не може да се приеме, че ищцата, към момента на уволнението – 21.06.2021 г., се е ползвала със закрилата по чл. 333, ал. 1 от КТ, респективно неоснователни са възраженията ѝ, че закрилата при уволнение по чл. 333, ал. 1 от КТ е нарушена.

На основание гореизложеното съдът приема, че уволнението извършено на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ е законосъобразно, поради което искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ като неоснователен следва да бъде отхвърлен.

Относно исковете по чл. 344, ал. 1, т. 2 и т. 3 КТ – тъй като в настоящия случай уволнението е законосъобразно, претенциите на ищцата за възстановяване на заеманата длъжност и присъждане на обезщетение за оставане без работа поради уволнението са неоснователни.

При този изход на делото съдът не дължи произнасяне по възражението за прихващане по чл. 55, ал. 1, т. 3 ЗЗД поради несбъждане на вътрешно-процесуалното условие за разглеждането му, съответно не дължи произнасяне и по наведените с въззивната жалба възражения срещу допустимостта и основателността му.

Що се отнася до депозираното допълнение към въззивна жалба с вх. № 18998/31.03.2022 г. от ищцата И. А. А. – А., настоящата съдебна инстанция намира, че същото е депозирано след изтичането на срока за обжалване по чл. 259, ал. 1 от ГПК на първоинстанционното решение. Съдът е съобразил единствено доводите, изложени във въззивната жалба, които са били включени и в исковата молба, като основания за незаконосъобразност на уволнението. В тази връзка от допълнението към въззивната жалба са разгледани и обсъдени единствено доводите, припокриващи се с тези във въззивната жалба, включени и в исковата молба, които попадат задължително в обхвата на изследване при преценката на съда за това, законосъобразно ли е упражнил работодателят потестативното си право за едностранно прекратяване на трудовото правоотношение за заеманата от ищеца длъжност по реда на чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ, респ. осъществен ли е фактическият състав на чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ, за което по-горе бяха изложени подробни мотиви.

В упражнение на правомощията си по чл. 271 от КТ въззивната инстанция е длъжна да потвърди обжалваното решение.

С оглед изхода на спора на въззиваемата страна се следват разноски в настоящото производство, на основание чл. 78, ал. 3 във вр. ал. 8 от ГПК, в размер на 360 лв., представляващи юрсконсултско възнаграждение, които въззивницата следва да бъде осъдена й заплати.

При тези мотиви, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 454 от 25.01.2022 по гр. д. № 20211110138651 по описа за 2021 година на СРС, ГО, 141 състав, вкл. в частта за разноските.

ОСЪЖДА И. А. А. - А., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. *****, вх. ***** ап. 23 да заплати, на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 от ГПК, на Висшия съдебен съвет, Булстат: *****, с адрес: гр. София, ул. „***** сумата 360 лв. - разноси по делото, представляващи юрисконсултско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му до страните чрез връчване на препис от същото при условията на чл. 280, ал. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____